
EVEREST

2040

tamadres.com

ferit edgü

LEŞ
Toplu Öyküler

tamadres.com

§

Yayın No 2040
Türkçe Edebiyat 852

Leş
Toplu Öyküler
Ferit Edgü

Editör: Burak Fıdan
Kapak tasarımı: Adnan Elmasoğlu
Sayfa tasarımı: Muzaffer Aysu

© 2010, Ferit Edgü
© 2021, bu kitabın tüm yayın hakları
Everest Yayınları'na aittir.

1. Basım: Haziran 2021

ISBN 978-605-185-615-5
Sertifika No: 43949

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Matbaa Sertifika No: 45099
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8
Bayrampaşa/İstanbul
Tel:(0212) 674 97 23 Faks:(0212) 674 97 29

EVEREST YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel:(0212) 513 34 20-21 Faks:(0212) 512 33 76
e-posta: info@everestyayinlari.com
www.everestyayinlari.com
www.twitter.com/everestkitap
www.facebook.com/everestyayinlari
www.instagram.com/everestyayinlari

Everest, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

LEŞ
Toplu Öyküler

tamadres.com

BU CİLTTE YER ALAN KİTAPLAR

DO SESİ 11

İŞTE DENİZ, MARIA 99

DOĞU ÖYKÜLERİ 181

ÇIĞLIK 263

BİR GEMİDE 373

AV 471

DEVAM 597

BOZGUN 647

KAÇKINLAR 731

SUNU

1950'lerin başlarında, her zaman olduğu gibi, çiçeği burnunda bir avuç genç, Türk ykclğn, Türk Őiirini yenileŐtirme sevdasıyla ortaya çıkmıŐlardı. Sonraları '50 KuŐađı' adını alacak bu kuŐađın yazarlarından birinin, yarım yüzyılı aŐan bir sürede yazdığı öyküler yer alıyor bu kitapta. Ama tümü değil.

Yazarlığımın ilk yıllarında yayımlamak cesareti gösterdiğim öykülerden bir-ikisi dıŐındakileri yayımladığım kitaplara almadım. Dolayısıyla bu kitapta da yer almıyorlar. Kez, Nijinski ykleri ve Binbir Hece de, ama çok farklı nedenlerle.

Bu elinizdeki "kitapların kitabı," benim yazma serüvenimin ürünü.

Okur, bu serüveni, baŐlangıcından bugüne değil, bugünden baŐlangıcına doğru izleyecek. Yok eğer kronolojiye dŐknse, kitaba sondan baŐlayabilir.

Daha önce bazı kitapların baŐında ve sonunda, n ve sonszler yer almaktaydı. Onları olduğu gibi korudum.

Kitaba en eski yklerimden (1958) birinin adını verdim: LEŞ.

Niçin Leş?

Hiçbir nedeni yok.

Ya da var:

Bugüne değin hiç kimseyle paylaşmadığım bir anıyı, sırasıdır, burada okurla paylaşayım.

Yıllarca önce, yanılmıyorsam, Sait Faik Ödülünün Bir Gemide'ye verildiği sıralarda, bir akşam telefonum çaldı. Karşımda tanıdığım bir ses, bir kadın sesi, kendisiyle konuşacak birkaç dakikam olup olmadığını sordu. (Tanıdığım insanın sesi olamazdı bu, çünkü o çoktan ölmüştü.) Tabii ki vardı. Adını sorduğumda, "Beni tanımazsınız, dedi. Önemi de yok." Sonra, "Bir zamanlar 'Leş' adlı bir öykünüzü okumuştum, diye sürdürdü konuşmasını. Merak ediyorum, hâlâ, arada bir de olsa, teknenize gelip yapıştığı oluyor mu?.."

Donup kalmıştım.

Hemen yanıtlayamadım. Uzun bir süre sustuktan sonra, bilmem niçin yalan söyledim:

"Hayır, kurtuldum ondan."

"İşte buna memnun oldum" dedi karşımdaki ses.

Sonra bana mutluluklar dileyerek kapadı telefonu.

İşte, bu nedenle, Baudelaire'in bir şiirinden ödünç aldığım başlığı seçtim bu kitaba:

LEŞ

Kandilli, 10.03.'10

DO SESİ
[2002]

tamam.com

tamadres.com

1. baskı, 2002, Yapı Kredi Yayınları

I ÖLÜM ÖYKÜLERİ

Do Sesi.....	17
Beklenti.....	20
Son Hece.....	21
Adlar.....	23
İmdat.....	24
Acımasız.....	25
Arşivden.....	26
Kayıp.....	27
Düş.....	28
Son Yüzücü.....	29
Sonumsu.....	31
Durak.....	32
Yürüyen.....	33
Düşüş.....	34
Mezar.....	35
İnsanoğlu.....	36
Masum.....	37
Medetsiz.....	38
Üşüyen.....	39

II YAŞAM ÖYKÜLERİ

Dil.....	43
Özet.....	44
Şanslı.....	45
Bir Garip Sürgün.....	46
Aykırı.....	47
Köpek.....	48
Kendiliğinden.....	49
Artı. Eksi.....	51
Yol.....	52
Yeterli.....	53
Garip Aile.....	54
Koşucu.....	55
Belki.....	56

Sessizlik	57
İtiraf	58
Konuşma	59
Bir Öykü	60

III SAÇMA ÖYKÜLER

İz	63
Şerbetli	64
Çöl	65
Kilit	66
Kaçış	67
Susuzluk	68
Ayrılış	69
Rastlantı	70
Başlangıç	71
Sohbet	72
Özellikle	73
Ardından	74
Erteleme	75
Hiç	76
Karakış	77
İlenç	78
Işık	79
Gün	80
İkili	81
Kaf	82
Az	83
Yürekli	84
Çaresiz	85

IV GEÇİŞLER

Geçişler	89
----------------	----

|

ÖLÜM ÖYKÜLERİ

Ne zerre kalsın, ne gölge.

Attar (XIII. yy.)

*Biçimlerim ve ölümlerim
sayılamayacak kadardı.*

J. L. Borges

DO SESİ

Bana, bir gün, “Do sesini verdim,
ölümü yendim“ diyen
SEMİHA BERKSOY’a

Klor kokulu hastane odası.

Beyaz çarşafklar içinde yaşlı adam. Bembeyaz saçlar.
Işığını yitirmemiş mavi gözler. Soluk bir yüz.

Yaşlı kadın ayaklarının ucuna basarak yaklaşıyor
karyolaya Hastanın tam alnının ortasına bir öpücük
konduruyor.

Yaşlı adam ve kadın aynı anda, kadının dudakları
alna değer değmez, gülümsüyorlar.

Demek geldin, diyor yaşlı adam.

Nasıl gelmezdim, diyor yaşlı kadın.

Beyaz çarşafın dışına, ince kemikli, uzun parmaklı
ellerini çıkarıyor yaşlı adam. Kadının sağ elini, iki eli
arasına alıyor.

Göz gözeler.

Hadi, bana bir Do sesi ver, diyor yaşlı adam.

Kadın, buyruğu yerine getiren bir emireri gibi, son derece ciddi, odanın ortasına doğru ilerliyor. İlerlerken kapıya, sonra, boş, beyaz duvarlara bakıyor. Sonra, avluya bakan pencerenin önüne gidiyor. Güz ışığı. Pencereye sırtını dönüyor. Şimdi yaşlı adamın yatağına bir buçuk adımlık uzaklıkta. Arkasından aldığı güz ışığında görkemli bir yontu gibi kadın. Kımıldamadan duruyor. Gözlerini açıp kapıyor. Dudaklarını oynatıyor. Uzun bir süre geçiyor. Sinek uçsa kanat çırpışı duyulacak.

Yaşlı adam, yatağında hafifçe kaykılmış, gözlerinin parlaklığı artmış, bekliyor; bekliyor.

Yaşlı kadın, artık yaşlı değil, derin bir soluk alıyor. Do sesini verecek. Daha önce, sahnede birçok kez verdiği gibi. Gözlerini yumuyor. Yemyeşil bir çayırda şimdi. Ardından koşan o... o..., adını unuttuğu ilk sevgilisi, bir dut ağacının gölgesinde erişiyor ona, göğsü kalkıp iniyor, kendine çekiyor sevgilisi onu, dut ağacından güç almak ister gibi sırtını ağacın gövdesine veriyor, ama yakışıklı delikanlının elleri büyük bir ustalıklarla bedenine dolanıyor. Derin bir iç çekişi.

Gözlerini açıyor. Karşısında o yaşlı adam. Son soluğunu vermekte. Solgun gözleriyle ona bakıyor. Durdu, yutkundu ve bir Do sesi verdi, uzun, çok uzun bir Do sesi; uzadıkça Wagner'i, Beethoven'i, Mozart'ı, Bizet'yi, hattâ Goethe ve Nietzsche'yi düşlediği, bu nedenle daha da uzayan bir Do sesi.

Odaya bir an girip, sonra şeytan görmüş gibi çarpılan, o maskeli haydut, iblisin tâ kendisi, kapıyı ardından açık bırakıp kaçıyor. İlk odayı, sonra koridorları dolduran

Do sesi, iblisin peşinden avluya varıyor, avludan sokağa çıkıyor, iblis ortadan yitene değin ardından gidiyor. Sağol, diyor yaşlı adam mavi gözlerini kaparken. Eski günlerdeki gibisin. Sesin hiç değişmemiş. Susuyorlar.

Kadın, yavaşça yatağa yaklaşıyor. Dudakları, yaşlı adamın dudaklarına değdiğinde, yeniden gözlerini açıyor yaşlı adam. Dudaklarından birkaç sözcük, birkaç hece dökülüyor. Ama kadın duymuyor onları. Yaşlı adam, şimdi, eliyle gitmesini işaretliyor kadına. Sonra, ince dudaklarında, ölümcül bir gülümseme, yeniden yumuyor gözlerini.

Kadın, geldiği gibi, ayaklarının ucuna basa basa dönüp ardına bakmadan çıkıyor odadan. Gülümsüyor. Ölümü gördüm işte, diyor. Sonra bir kahkaha atıyor koridoru çınlatan: Ama nasıl da kaçtı Do sesinden. Bir daha semtime uğrayamaz artık. Avluyu geçip sokağa çıkıyor.

Hiç kimseler yok sokakta. Yalnızca küçük bir kız çocuğu, elinde bir demet gelincik, gözlerinin içi gülerek, koşar adım yaklaşıyor ona.

BEKLENTİ

*Ölüm, hiçbir şey; ama ölümden
sonrası da hiçbir şey.*

Annem, hasta döşeginde, kulağıma, Niçin ölemiyorum,
diye inliyordu.

Ben de onu avutmak için, Ölürsün anneciğim, biraz
sabret, ölürsün, diyordum.

Bir akşam, iş dönüşümde, Artık sabrım kalmadı,
dedi. Babamı özledim. Babama kavuşmak istiyorum.

Babamı mı özledin, dedim hınzırca.

Yok be yavrum, diye inledi. Senin babanı değil, kendi
babamı.

Nasıl olsa yakında göreceksin anneciğim, dedim.

Kim bilir, dedi. Oraya gitmeden ne söylesem boş.

SON HECE

Can Yücel'in anısına

Elinde tepsiyle odaya giren hastabakıcıya, İstemem, dedi. Onları yan odadakine götür. Orda yatan, doymak nedir bilmiyor. Ölmeden önce varolan her şeyi, et, ot, n'olursa olsun, yemek istiyor. Sen bana bir dilim kızarmış ekmekle bir dilim tuzsuz beyaz peynir getir, yeter.

Kızarmış ekmek yok, dedi hastabakıcı.

Söyle kızartsinlar, dedi hasta.

Çok geçmeden koca bir kâsenin içinde tarhana çorbası geldi. Kızarmış ktır ekmekler, kırmızı biberli tereyağ. Kaşığı eline alırken gülümsedi, İstedğim bu değildi ama, olsun, babam da çok severdi, diye geçirdi içinden.

Çorbayı önce kokladı.

Yemiş kadar oldu.

Kaşığı bırakıp sırtüstü yatağa uzanıp gözlerini kapadı.

Açtığında, başucunda, güleryüzlü hemşireyi gördü.

Elinde ak çarşaf lar.

Çarşaf ları de ğiştirmeye gerek yok, dedi. Sanırım sabaha varmaz ben burdan giderim.

Hemşire gülümsedi.

Yooo, dedi, sizi bir yere bırakmayız.

Siz bırakmasanız da alacaklar, dedi.

Yeniden yumdu gözlerini.

Bir deniz kıyısında ydı. Pantolonunun paçalarını sıvamış, yalın ayak kumsalda ilerliyordu. Tabanları yanıyor du. Koşmaya başladı. Sonra denize ulaştı. Suyun serinli ği tabanlarından tüm bedenine yayıldı.

Ūrperdi.

Ūrperti ense köküne varmamıřtı ki, uzaktan, çok uzaktan bir ses duydu:

Buraya gelllll... Baban öldüüüü...

Babam mı, dedi.

Sonra üç kez aynı heceyi yineledi: Ba-ba-ba-

İşte karşısında ydı babası. Ona elini uzatıyor: Çabuk ol, okula geç kalıyoruz, diyordu.